

РЕШЕНИЕ

№ 4107

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 27.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11284** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 179 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по жалба на Д. В. Д., [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“, в затвора в [населено място], срещу Заповед № Л-4833/01.11.2024г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, „“, с която на основание чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС е отказано от наказанието 1 година лишаване от свобода, наложено по НОХД № 332/2024г. по описа на Районен съд Сливница, което жалбоподателят търпи в момента, да се зачете периодът над търпимия остатък от наказанието „лишаване от свобода“ от 1 година и 6 месеца, определено с протоколно определение № 26 от 27.01.2022г. по ЧНД № 373/2021г. по описа на Районен съд Костинброд, формиран след извършено приспадане по реда на чл. 59, ал. 3 от Наказателния кодекс /НК/ с постановление на РП К..

В жалбата се твърди, че копие от оспорената заповед жалбоподателят не е получил, а е накаран да я преписва. Според него основание за постановения отказ е, че РП К. и Районен съд са виновни, че в толкова късен етап са приспаднали мярката „домашен арест“ и „задържане под стража“, като от разпореждането на СГП се установявало, че директорът на ГДИН вместо да издаде заповед по повод направеното от началника на затвора предложение от 25.07.2024г. за приложение на чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС е отнесъл спора до некомпетентен орган. В заключение моли съда да се произнесе по срока от 3 месеца, който е „надлежал“ да му бъде приспаднат от наказанието, което

изтърпява в момента, респективно да се разпорежи кой може да го направи – ГДИН или Прокуратурата.

Ответникът - главен директор на ГД "Изпълнение на наказанията" оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото писмени доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 190 от ППЗИНЗС, с който се отказва зачитане на срока по чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Жалбата е подадена от надлежна страна, с пряк интерес от оспорването и в законоустановения срок, поради което се явява процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по същество и след извършване на дължимата проверка за законосъобразност по чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът намира следното:

Страните в процеса не спорят, че към момента на сезиране на ГДИН Д. изтърпява наказание лишаване от свобода от 1 година, наложено по НОХД № 332/2024г., по описа на Р. съд С., приведено в изпълнение с начало 21.06.2024г.

От данните по делото се установява, че жалбоподателят е постъпил в Затвора в С. с начало 20.01.2021 г. за изтърпяване на наказание лишаване от свобода, определено с Протоколно определение № 26 ат 27.01.2022 г. го ЧНД 373/2021 г. по описа на РС К.. Със съдебният акт съдът на основание чл. 68, ал. 1 НК е привел в изпълнение наказанието по НОХД № 255/2019 г. по описа на РС С. „лишаване от свобода“ за срок от 7 месеца. На основание чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 1 НК са ГРУПИРАНИ наказанията, наложени на осъдения Д. в следните две съвкупности, които следва за бъдат изтърпени поотделно:

ПЪРВА СЪВКУПНОСТ от наказанията, наложени по НОХД № 255/2019 г. по описа на РС С. (7 м. л св.), по НОХД № 72/2019 г. по описа на РС К. (1 г. 6 м. д.св.) и по НОХД № 365/2016 г. по описа на РС Костинброд (1г. л.св.), а именно наказание „лишаване от свобода" за срок от 1 година и 6 месеца.

На основание чл. 25, ал. 2 НК е приспаднало времето, през което осъденият търпи наказанието, наложено по НОХД № 72/2019 г. на РС К., считано от 20.01.2020 г., както и времето, през което е бил задържан под стража по НОХД № 255/2019 г. на РС С. за периода от 18.11.2016г. до 13.02.2017г., както и времето, през което е търпял мярка за неотклонение „домашен арест“ по същото производство за периода от 14.02.2017 г. до 09.05.2017г.

На основание чл. 23, ал. 3 НК е присъединено към така определеното общо наказание и наказанието „глоба“ в размер на 700.00лв. по НОХД №72/2019 г. на РС К., както и двете отделни наказания с“лоба", всяко в размер на 500.00 лв. наложени по НОХД № 365/2016 г. по описа на РС К. за две отделни престъпления.

ВТОРА СЪВКУПНОСТ от наказанието лишаване от свобода за срок от 5 месеца, наложено по НОХД № 221/2021 г. по описа на Районен съд Костинброд.

На основание чл. 27, ал. 2, ар. ал. 1 НК, съдът е присъединил /добавил/ изцяло към неизтърпяната част от наказанието, наложено по НОХД № 72/2019 г. на РС К. наказанието лишаване от свобода за срок от 5 месеца, наложено по НОХД № 221/202г. на РС К..

Без уважение е оставено искането за приложението на чл. 59, ал. 1 и ад. 3

НК.

Към 16.03.2022 г. остатъкът за изтърпяване по така определеното наказание по реда на чл. 27, ал. 2, вр. ад. 1 НК е бил в размер на 02 месеца и 12 дни лишаване от свобода.

На същата дата, по факс в затвора [населено място] е получено за изпълнение Постановление № П-45/21 г. от 16.03.2022 г. по описана Районна прокуратура [населено място]. С постановлението, на основание чл. 199 и чл. 417 НПК, вр. чл. 59, ал. 3 НК, е постановено да се приспадне от приведеното в изпълнение наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 6 месеца, времето, през което по ДП № 12/2012 т. по описа на РУ - Г., пр.пр. М 228/12 г. по описа на РП- К. спрямо Д. В. Д. е изпълнявана мярка за неотклонение „задържане под стража“ от 24.02.2012 г. до 27.02.2012 г. и от 5.03.2012 г. до 21.07.2012 г. и мярка за неотклонение „домашен арест“ от 11.07.2012г.2 г. до 17.09.2012г., по което производството е прекратено с постановление от 25.07.2019г. Общият размер на зачетените периоди се равнява на 05 месеца и 12 дни лишаване от свобода – с 3 месеца над търпимия остатък към този момент по наказанието, определено на основание чл. 27, ал. 2, вр. ал. 1 НК.

В оспорената заповед е цитирана разпоредбата на чл. 59, ал. 2 НК, съгласно която задържане по смисъла на ал. 1 освен мярката за неотклонение задържане под стража е и всяко друго задържане по реда на Наказателно-процесуалния кодекс, Закона за Министерството на вътрешните работи или друг закон, свързано с престъплението, за което лицето е осъдено или е било задържано за изпълнение на наказанието. Цитирана е и разпоредбата на чл. 59, ал. 3 от НК, съгласно която разпоредбата на предходната алинея се прилага и когато осъденият е бил задържан по обвинение за друго престъпление, по което производството е било прекратено или е завършило с оправдателна присъда, ако по отношение на деянията би могла да се приложи разпоредбата на чл. 23, ал. 1 НК.

За да откаже да бъде зачетено времето от спорните 3 месеца от наложеното му наказание в размер на 1 година лишаване от свобода по НОХД № 332/2024г. на РС Сливница, административният орган се е позовал на цитираната разпоредба на чл. 59, ал. 3 от НК, която изисква приложимост на разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от НК, както и на т. 9.4 от [Указание за дейността на прокуратурата по надзор върху изпълнение на наказанията и други принудителни мерки](#), съгласно която времето на задържане, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от НК, и времето на изпълнение на мярката за неотклонение „домашен арест“ се приспадат само до размера на остатъка на търпимо наказание. Посочено е, че размерът на остатъка представлява и възможният предел на зачитане на предварителния арест. Обратното цели формиране на „изтърпяно в повече“ от определения размер наказание. Следването на подобен подход означава търсене на минимум условия за приложението на чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗП, като се пренебрегва основното правило, че зачитането по чл. 59, ал. 3 от НК е възможно само спрямо търпимо наказание, и то до размера на неговия търпим остатък.

При горните аргументи е прието, че в случая не са налице основанията за приспадане по реда на чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС на търпяното наказание над определения срок и е постановен процесният отказ.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Атакуваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и

неговата цел.

Директорът на ГД "Изпълнение на наказанията", черпи своята материална компетентност, по силата на изричната норма на чл. 190 от ППЗИНЗС, съгласно, която зачитането по чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС се извършва със заповед на този административен орган. В процесния случай предмет на съдебен контрол за законосъобразност е изричен отказ да бъде извършено зачитане на изтърпян срок на наказание по постъпила молба на жалбоподателя, което е в рамките на предоставените от цитираната норма правомощия. Заповедта е издадена, при условията на заместване, съгласно представена по делото заповед № Л-4750/29.10.2024г. на главния директор на ГДИН.

При издаването на акта, е спазена предвидената от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59 от АПК.

По делото са налице писмени доказателства за уведомяването на жалбоподателя за процесната заповед, въз основа на което същият е упражнил правото си на защита и е подал жалба срещу заповедта.

Отказът да се издаде заповед по чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС съответства и на материалния закон.

Съгласно чл. 179, ал.1 от ЗИНЗС когато осъденият има да изтърпява наказание лишаване от свобода по две или повече присъди и една от тях бъде отменена, изтърпяното по нея наказание се зачита при изпълнението на останалите присъди. Нормата на чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС, предвижда, че когато лишеният от свобода е изтърпял наказание над срока, определен от съда по една от присъдите, изтърпяното наказание в повече се зачита при изпълнение на останалите присъди. Следователно, за да са налице предпоставките за зачитане на изтърпяно наказание над срока е необходимо осъденият да изтърпява наказание лишаване от свобода по две или повече присъди и едната от тях да бъде отменена (в хипотезата на ал. 1) или осъденият да е изтърпял наказание над срока, определен от съда по една от присъдите (в хипотезата на ал. 2). В тези случаи изтърпяната част от наказанието по отменената присъда или изтърпяната част от наказанието над срока, определен от съда по една от присъдите се зачита при изтърпяване на общото наказание.

В процесния случай жалбоподателят твърди, че са налице условията за приложение на чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС по повод изтърпяване наказанието лишаване от свобода, наложено му с присъда по НОХД 332/2024г. по описа на РС Сливница. Позовавайки се на доказателствата по делото посочва, че при изтърпяване наказанието лишаване от свобода по НОХД № 373/2021г. по описа на РС Костинброд е изтърпял наказание над срока на определеното му общо наказание от 1 години и 6 месеца, предвид изтърпяването на наложените му мерки за неотклонение „задържане под стража” от 24.02.2012 г. до 27.02.2012 г. и от 5.03.2012 г. до 21.07.2012 г. и мярка за неотклонение „домашен арест“ от 11.07.2012г. до 17.09.2012г. Поради това и на основание чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС иска издаването на заповед, с която този срок да му бъде зачетен при изтърпяване наказанието лишаване от свобода по нохд № 332/2024г. С оспорения акт ответникът е приел, че не е налице изтърпяно наказание над определения от съда срок, поради което чл.179, ал.2 от ЗИНЗС е неприложима.

Изводите на административния орган съответстват на доказателствата по делото и на приложимия материален закон. При изтърпяване на наказанието лишаване от свобода от жалбоподателя по нохд № 332/2024г. на Районен съд [населено място] не е налице нито една от двете хипотези на чл. 179 от ЗИНЗС за зачитане на изтърпян в повече

срок.

Приложението на чл. 179, ал. 2 ЗИНЗС е във връзка с ал.1 от същата разпоредба и изисква изтърпяване на наказание над определения от съда срок по една от присъдите, по които осъденият на лишаване от свобода изтърпява общо наказание. В процесният случай наложеното на жалбоподателя наказание лишаване от свобода по нохд № 332/2024г. на Районен съд [населено място] няма нищо общо с наказанието лишаване от свобода, определено по ЧНД 373/2021г. по описа на Районен съд Костинброд. Изтърпяването в момента наказание е приведено в изпълнение с начало 21.06.2024г., като по нохд № № 332/2024г. не е определяно общо наказание на основание чл. 23, ал. 1 във вр. с чл. 59, ал. 3 от НК. Следователно отказът на ответника съответства на материалния закон и неговата цел.

Предвид всичко изложено се налага краен извод за законосъобразност на оспорения административен акт съгласно критериите по чл. 146 от АПК, като издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на процесуалния и материалния закон и в съответствие с целта на закона, поради което подадената от Д. Д. жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 17 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Д. В. Д., [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“, в затвора в [населено място], срещу Заповед № Л-4833/01.11.2024г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която на основание чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС е отказано от наказанието 1 година лишаване от свобода, наложено по НОХД № 332/2024г. по описа на Районен съд Сливница, което жалбоподателят търпи в момента, да се зачете периодът над търпимия остатък от наказанието „лишаване от свобода“ от 1 година и 6 месеца, определено с протоколно определение № 26 от 27.01.2022г. по ЧНД № 373/2021г. по описа на Районен съд Костинброд, формиран след извършено приспадане по реда на чл. 59, ал. 3 от Наказателния кодекс /НК/ с постановление на РП К..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: